

Az egeresi református közösség időszakos lapja

Krisztus serege – Zsolt 71,17–19

A református egyház önazonosságánál nem az a kérdés, hogy mi vagy kik, hanem az, hogy *Ki hozta létre?* Az egyház kiindulópontjában a világ kezdete óta Krisztus áll. Ő indít hitre, ő az egyház működtetője, minden megmozdulásunk mögötti cselekvő alany. Jó lenne eljutni oda, hogy az egyházban való szolgálatra Krisztus, és ne a lelkésznek való megfelelnének, megüresedett szokásrendszer vagy a feltűnési vágy indítson.

Az igaz hit olyan, mint az éhes embernek a megfelelő táplálék. Aki egyszer megízlelte a jót, többé már nem vágyik arra a selejtes, mérgező, hitvány eledelre, amit a világ Krisztus nélkül ad. Az étkezés minidg közösséggé kovácsolja az embereket, nem véletlen, hogy közösségünket az Úr vacsorájával fejezzük ki jelképesen. De noha a közösség hasonló az asztalközösséghez, vigyázzunk, hogy ne váljunk fogyasztókká: igehirdetést, tanítást, rendezvényeket, alkalmakat nem elvárni, de létrehozni, támogatni kell.

Ó, Istenem, te tanítottál gyermekségemtől fogva, és egészen mostanáig hirdetem csodatetteidet. Vénségemig és ősz koromig se hagyj el engem, Istenem, hogy hirdessem hatalmatat e nemzedéknek és nagy tetteidet minden elkövetkezőnek. Hiszen igazságod, Istenem, fölhat a magaságba, mert nagy dolgokat cselekedtél. Kicsoda hasonló hozzád, Istenem?

H. K. 54. kérdés: Mit hiszel az egyetemes keresztyén Anyaszentegyházról?

Hiszem, hogy Isten Fia a világ kezdetétől fogva a világ végezetéig az egész emberi nemzetségből Szentlelke és Igéje által magának az igaz hitben megegyező, örök életre elválasztott sereget gyűjt, azt oltalmazza és megtartja; és hiszem, hogy ennek a seregnek én is élő tagja vagyok, és mindörökké az maradok.

Egyház jóval a keresztyénség előtt volt, és elképzelhető, hogy a keresztyénség után is lesz. Az egyház nem az, amit látunk. Ne sopánkodjunk, ha lehangoló statisztikákat, üres templomokat, kiégett életeket látunk. Krisztus mindig megtalálja az utat az övéihez, és nekik nem törvényszerűen kell tömegnek lenniük.

Az egyház több mint nemzet, az egész emberi nemzetséggel fel kéne fedoznünk a testvériség lehetőségét. Miközben nyelvi és kulturális korlátaink mögé zárkozunk, fennáll a veszélye, hogy elmulasztjuk a bizonyágtételt más kultúrák, nemzetek felé.

Krisztus nem hagy el soha. Aki keresi, életét hozzá igazítja, engedi őt érvényesülni a döntéseiben, az mindig az övé marad. Gyermekeink, fiataljaink nem a Krisztusról való beszédünk, hanem a vele élésünk miatt maradnak az egyházban – ne hagyományainkat ápoljuk, hanem kapcsolatunkat Krisztussal.

Nagy Alpár

„Úgy érzem, hogy mindig kell megújulás, új szellem.”**Nőszövetségek Kalotaszegen, ahogy Vinczéné Kupa Melinda látja**

1994-től vagyunk az egyházmegyében, nem voltam tanúja az itteni kezdeteknek, már belecsöppentem a nőszövetségi élet közepébe. Akkor Molnár Irma zsoboki és Ady Béláné, Ili néni ketesdi és farnasi lelkészek vezették azt. Az az időszak nagyon termékeny és gazdag volt, mint minden más a forradalom után. Nagy lelkesedés, sok terv, sok megvalósított terv is. Abban az időben végeztük el az első javítást a csucsai templomon, ami azóta úgymond a Nőszövetség székhelye lett, a kalotaszegi nőszövetség temploma. Nagyon sok program volt, óriási lelkesedéssel annak idején. Utána jött egy hanyatlási időszak – legalábbis én így látom. De egy ideje mintha újra beledülné a Nőszövetség, más arculattal. Változik az idő, változunk mi is, változnak a személyek, és azért mindenki hozza a maga terveit, a saját maga számára fontos dolgokat. Molnár Irma után Lukács Margit lett a nőszövetségi elnök, áldásos, szép időszak volt. Utána vettem át én az elnökséget, hat évvel ezelőtt.

Nem annyi nőszövetség van az egyházmegyében, ahány gyülekezet. A nőszövetségek és a tagság száma azóta változott, amióta én elkezdtem az elnökséget, volt közben váltás az egyházkerületi szinten is, Borsos Melinda vette át, és kezdett fontossá válni, hogy szervezett formát adjanak a nőszövetségnek statisztikai szempontból, tagsági díj szempontból, így más arculata lett. Szervezett nőszövetség pedig abban a formában, amit az egyházkerületi nőszövetségi vezetőség „elvár” tőlünk, körülbelül 17 van a 30 gyüleke-

zetben. Viszont nagyon sok olyan gyülekezet van, ahol pl. diakónusoknak hívják őket, mint Inaktelkén. Nem biztos, hogy ez a forma, amit nekünk megadnak, működik minden nőszövetségben. Női munka nagyon sok van, és ahol nincsenek nyilvántartott tagok, nincs vezetőség: elnök, alelnök, titkár stb., ott is vannak aktív asszonyok a gyülekezetekben, akik szolgálnak. Tudják, ki az, akire számíthatnak, kivel lehet dolgozni. Például Mákóban is a Barátság házát teljes mértékben a nők rendezték, de nincs nőszövetségük. Mosták az ágynevelőket, mosogattak, de nem volt ilyen módon bejelentett szervezeti forma.

Amikor átvettem az elnökséget, tovább vittük az évente két alkalommal szervezett konferenciát: az őszi és a tavaszi, ezek közül az őszi mindig Csucsán van. Tovább vittem a kórházmissziót, mert azt az elődöm szépen elkezdte – sajnos most kissé hanyatlik. A kórházban a kápolnát a Nőszövetség rendezte be, sok adomány folyt be akkor, de emellett be voltunk osztva: havonta más-más nőszövetség látogatta meg az imatermünket, és akkor ott tartottunk egy közös szeretetvendégséget. Nagyon áldásos volt.

Ami új volt, és az én munkámból és személyiségemből adódott: a *Szülők iskolája*. Nevelési tanácsadások, előadások voltak, több gyülekezetben, de a legtöbbször Nyárszó–Sárvásáron, nálunk volt – szakemberekkel. Aztán jött Barabás Berta mákói lelkésznek a tavaly egy ötlete: *Testi-lelki egészségünk* címmel

előadássorozat Mákóban, amit nagyon élveztünk és szerettünk.

Ha ezt a hat évet hat szóban össze kéne foglalni, most, hogy az idén leköszönök, az ősszel, azok a következők lennének: hit, szolgálat, együttműködés, bizalom, szeretet és öröm.

Nagyon nehéz időszakban vállaltam el a szolgálatot a családuknak szempontjából: még egyetemen voltam, idős fejjel akkor végeztem, a lányunk akkor érettségizett, a fiunk pedig nyolcadikat végzett. Lukács Margit megkért, hogy vállaljam el, próbáljuk meg. Pontosan nem tudtam, hogy mire bólintok rá, de tudtam, hogy velem együtt nagyon szívesen vállalom. Ez vezérelt egész végig. Igyekeztem megfelelni az elvárásoknak, és örömmel végeztem. Azért fejezem be az idén, mert úgy érzem, hogy mindig kell megújulás, új szellem. Attól még ugyanúgy tevékenykedni fogok, de úgy gondolom, hogy át kell adni a stafétát. Az egyházmegyei nőszövetségi elnökség előtt is így volt. A papné a helyi nőszövetségi elnök. Nekem kellett mindent megszerveznem, hová megyünk, mivel megyünk, kik megyünk. Addig is aktív voltam, de ez alatt az időszak alatt még inkább. A gyülekezeteink nőszövetségi tagjai, asszonyai is valahogy úgy érezték, hogy ha ott van a tiszteletesasszony, akkor helyt kell állni. És bizony nagyon helyt álltunk. Három konferenciát szerveztünk a hat év alatt, és nem tudom hány kisebb *Szüllők Iskolája* alkalmat. Amikor szükség volt, helyt álltunk.

Úgy érzem, hogy a szolgálat szeretete nálunk családi örökség. Édesanyám orvosnő. A nagyszüleim édesanyám oldaláról Körösfőről származ-

nak, ők neveltek majdnem három éves koromig, mert édesanyámat orvosként Moldvában ide-oda dobálták. Nagymamámnak ez a mély keresztyén hite és odaadó szolgálata, és nagytatámnak a nagyon jó ember, segítőkész formája rám ragadt. Mondjuk a szüleimtől is örököltem, mert orvoscsaládban is mindig szolgálni kell. Mély hitű református családban nőttünk fel, pici korunktól. A kommunizmus nekünk semmit nem jelentett. Ugyanúgy jártam vallásórára, konfirmálni, templomba, édesanya is, nekünk ez nem jelentett gondot. Utána pedig tudtam, hogy kihez megyek férjhez, tudtam, mit vállalom, a férjemmel ezt is kellett: gyülekezetet, és azóta igyekszünk megfelelni.

És át is adtuk a következő nemzedéknek. A lányunk is orvosin van. Nagyon büszkéek vagyunk a gyerekeinkre, mert jól megalapozott hitű gyermekeket neveltünk, akiknek mindig öröm a szolgálat, akár a gyülekezetben, akár máshol. Belenőttek ebbe a munkába, a szolgálatba. Ezt öröm látni. Ez egész életre való ajándék, amire lehet alapozni. Nagyon hálásak vagyunk, hogy mind a kettőnek hívó keresztyén partnere van. Ennél több az életben nem kell.

Lejegyezte Zsigmond Júlia

Az egeresi református templom

A falu története

Egy 1339. augusztus 1-i határjáró oklevél, mely a Kolozsmonostori Szűz Mária tiszteletére szentelt bencés apátság felkérésére történt, Egeres falut a nevezett apátság birtokának mondja. Papját 1359-ben említik először, aki a kolozsmonostori bencés apátság káplánja is. Ugyanekkor említik először templomát is, melyet Szent Márton tiszteletére szenteltek. 1427. november 5-én Antal apát kérésére Zsigmond király Egeresen hetenként minden szombat napjára heti, és évenként Gál napjára országos vásár tartását engedélyezi.

Ez a település számára a mezővárosi rang megszerzését is jelentette, aminek köszönhetően Egeres megindult a polgárosodás útján. Ugyanaz az Antal apát 1444-ben elsímtotta az egeresi plébános és a hívei között a miatt támadt vizsályt, melyben papjuk az eddigi egeresi kőből helyett az annál körülbelül egynegyedével nagyobb kolozsvári kőbőlben követelte a gyülekezettől a gabona- és zabjárandóságát. Antal apát rávette a híveket, hogy a jövőben a kolozsvári kőből szerint fizessék papjukat, de követelte a plébánostól, hogy az így nyert jövedelemtöbbletből egy káplánt és egy diákot tartson, és ezek bevonásával tegye rangosabbá, valamint gyakoribbá a misét a mezővároska Szent Márton tiszteletére emelt plébániatemplomában.

A reformáció során a templom és gyülekezete református hitre tér. 1556-ban a monostor birtokainak szekularizációja után a település a fiskus tulajdonába megy át, majd 1569-ben Bocskai György, a fejedelem Bocskai István apja kapja meg, aki a városkában reneszánsz stílusú, négysarokbástyás kastélyt építtet, mely 1572-re készül el. Ekkor a Bocskai család veszi át a templom feletti kegyúri jogot is, majd a család kihalta után ezt, a Gyulaffy és Mikes családok gyakorolják. Jelenleg a gyülekezet igen megfogyatkozott, főleg az 1944. októberi etnikai atrocitások miatt. A közeli Egeres-Gyárteleppel egy gyülekezetet alkot.

A templom leírása

Egeres református templomát a 14. században építették román stílusban, valószínűleg egy korábbi templom helyére. A templom egy, a falu közepén álló dombon helyezkedik el, körülötte a helyi református temető található. A 22 hosszú, 7 méter széles és 4 méter magas templom kelet–nyugat tájolású, tornya, a sisakkal együtt 14 méter magas. Az egyhajós templomtest román stílusban épült, erre utalnak a félköríves záródású ablakai, valamint a déli ajtó, mely ma az egyetlen bejárat a temp-

lomba. A hajó falán lér tartja, ablakok vannak. A bejárat egy valószínűleg beépítve. A domb egy egész alakos n kettő széles redő van. A nő kosara. A bejárat felett k félköríves záródás. A nyugati főbejár tésekor befalazt néhány félkörív a torony alján.

A templom ro lyét valamikor a 1 lebontották és mi megnövekedett ig új, gótikus szenté hossza és szélessé egyezik a hajótest től egy félköríves el. Ez jelzi, hogy az eredeti szenté hatszögzáródású

át két-két támpil-
c csak a déli falon
bal alsó sarkában
római sírkő van
ormű egy férfit és
őt ábrázol, mind-
őzetű tunikában
at tart a kezében.
icsiny, befalazott
ú ablakkeret van.
atot a torony épí-
ák, töredékeiből
es darab maradt

mánkori szenté-
5. század derekén
nden bizonytalán a
ények kielégítésére
yt emeltek. Ennek
ége teljesen meg-
méreteivel, mely-
diadalív választja
mekkora lehetett
ly. Az új szentély
, ablakai csúcsi-

vesek, kőrácsos díszítéssel melyek
fejezetükben lóherét formáznak. A
szentélyt hat darab, szabályosan el-
rendezett támpillér tartja. Ablakok
csak a déli oldalon (két ablak), va-
lamint a szentélyzáródás két oldalán
vannak, az északi oldalon itt sincs
ablak, akárcsak a hajótest esetében.
Az északi oldalon volt a sekres-
tye is, amit mára már lebontottak.
Befalazott ajtónyílása még ma is
látható, Balogh Jolán szerint rene-
szánsz vonásokat mutat. A szent-
élyzáródás északi oldalán csúcsíves,
finom faragású szentségtartó fülke
van, felső mezejében az 1473-as
évszám olvasható, mely minden bi-
zonnyal az új szentély befejezésének
évt évét mutatja. Ugyanitt címer is talál-
ható: a jobbról balra haránt osztott
pajzson egy kinyitott biblia valamint
fafa faragásra használt szekerce látható.

A szentélyt hálóboltozat fedte, azon-
ban 1781-ben ez ugyanúgy, mint
a hajótest boltozata is földrengés

következtében beom-
lott, és deszkamennye-
zettel helyettesítették.
Ugyanakkor a falak is
megsérültek, összetartá-
sukért vasabroncsokkal
vették körbe a temp-
lomot. Az egykori há-
lóboltozatra utalnak a
szentély falain látható
gyámkövek és az ezekből
kiinduló bordázatok ma-
radványai.

A szentély déli falán található az
1593-ban elhunyt Bocskai Gábornak,
a fejedelem, Bocskai István testvéré-
nek finom faragású, reneszánsz stí-
lusú sírköve. A másfél méter magas,
mészkből faragott sírkő Herepei
János szerint eredetileg a padlóza-
ton feküdhett, és valamikor a 17.
század elején helyezhették mostani
helyére. Erre utal az is, hogy a kő
faragásai eléggé elkoptak. A sírkő
reneszánsz stílusban készült, finom
faragású címerét két puttó tartja. A
pajzson a Bocskai család címerképe
látható: ágaskodó oroszlán, mely-
nek nyakán nyílvesző van átlőve.
Az oroszlán két oldalán az elhunyt
névének kezdőbetűi láthatóak: G és
B. A sírfelirat szerint: „E kőlap alatt
a földbe temetve, a megpihenők
szokása szerint édesen nyugszik
Bocskai Gábor. Alighogy elérte élete
viruló korát, végzete következtében
elpusztult ifjúsága idején. Ősi eredet-
ét Mic bán Simontól nyerte, akinek
háztája hét magzattal gyarapodott.
Felesége hatot kitenni parancsolt, az
őket vivővel véletlenül szembetalál-
kozik Mic bán. A helyzet felfedezte-
tett. A kicsinyeket megbízható szol-
gáival gondoztatva, remegő felesége
előtt óvatosan eltitkolva, nevelteti
Mic bán. Mihelyst azonban felsér-
dültek, övéinek számát gyarapítot-
ták. Ezekből származott Bocskai,
a jámbor férfi. Hogy sokkal jobb
sorsra lett volna méltó, azt, mint

Bartha Zoltán

(folyt. a köv. oldalon)

Az egeresi református templom (folyt. az előző oldalról)

származása, mint deréksége, mint pedig jámbor élete bizonyítja.” A kövön megjelenő S –I betűpár és a hanyatt fektetett Z betű alapján Herepei János szerint a sírkövet Seres János kolozsvári kőfaragó készítette.

Ugyancsak a szentélyben található az egeresi kastély kőből faragott címere is, melyet a kastély díszes reneszánsz kapuzatának 1951-ben bekövetkezett összeomlása után hoztak át ide. A címer felett fekete márványtábla állít emléket annak a 21 egeresi magyar férfinak, akik az 1944. októberi nacionalista gyilkosságoknak estek áldozatául.

A templomot a 17. században a reformáció igényei szerint átalakították. Ekkor készül el a diadalív északi lábánál a kehely alakú szószék. Ezt téglából építették fel és eltérően a többi kalotaszegi református templomtól nincs szószékkoronája. Valószínűleg ekkor épül fel a nyugati bejárat felett a karzat, mely ugyancsak téglából készült és két oszlopon áll, melyeket árkádok kötnek össze.

Barokk stílusú úrasztala nyolcszögű márványlapból készült. A templom orgonáját, mely ma sajnos nem működik, Kerekes István orgonaépítő készítette 1910-ben. Értékes klenódiukai között egy 1686-ban Kendeffy János adományozta aranyozott szélű ezüstitányér, valamint egy 1695-ben, Boldogtalan Teleki Krisztina által adományozott aranyozott

ezüstitányér és két aranyhímzésű úrasztali terítő van.

Az egeresi templom mai tornya 1827-ben épült fel, valószínűleg ekkor falazhatták be a nyugati kaput is. A torony építésének idejét rajta elhelyezett emléktábla őrzi: „Épült 1827-ben D. M. kurátorsága alatt. Ember én az Urat csak némán tisztelem, mivel bennem nincs sem szív, sem értelem. Te bírsz e kincsekkel s az egyikbe belé van oltva, hogy siess dicsőbb célod felé. Mennyivel tartozol te néki akkoron, amidőn oly sokkal vagy fejül a poron. Konc János építette e kisedek eklésia költségén, Mátyás György papságában.”

Noha nem tartozik a legértékesebb erdélyi műemlékek közé, érdekes és értékes építészeti sajátosságai, Bocskai Gábor síremléke és történelmi múltja révén az egeresi református templom mégis Erdély és ezen belül Kalotaszeg épített örökségének egyik igen fontos eleme. Mivel a templomban ez idáig sem falfeltárás, sem régészeti ásatás nem volt, még számos meglepetést tartogathat az utókor számára.

Beszélgetés az egeresi nőszövetségről

Az egeresi nőszövetségi találkozó előtt néhány nappal a helyi nőszövetség elnö-kasszonyát illetve pénztárosát, Szegedi Katalint és Péntek Júliát kérdeztem az egeresi nőszövetség munkásságáról.

Mióta tagjai a Nőszövetségnek?

Sz. K.: A legelején, amikor megalakult, akkor vállaltam el az elnökséget. Úgy volt, hogy én itt a gyártelepen, a faluban pedig a tiszteletesasszony. A tiszteletesasszonynak volt munkahelye, úgy-hogy legtöbbször a faluból Ormos Csilla jött velem, ha kellett valahová menni.

P. J.: Amikor itt a nőszövetség megalakult, akkor én még nagyon fiatal voltam, az IKÉ-be kapcsolódtam be. Aztán mikor már túl idősnek éreztem magam az IKÉ-hez, nőszövetségi tag lettem, de nem emlékszem különösebb tevékenysé-gekre, amelyekben részt vehettem volna. Nőszövetségi találkozón is most voltam először három évvel ezelőtt Lónán.

Katica néni járt nőszövetségi találkozókra?

Sz. K.: Tavaly sajnos nem jutottam el sehová, de valóban most kezdtünk újra járni, ahogy Nagy Alpár tiszteletes úr lett a lelkész, voltam én is az első két évben. Azelőtt nem igen voltunk. Azt hiszem, már nem is volt hirdelve, csak másoktól hallottuk, hogy itt volt, ott volt valami, de mi nem mentünk. Mintha az lett volna a levegőben, hogy ha mi nem szervezünk, akkor jobb, ha nem is megyünk – mert már nagyon rajtunk lett volna a sor. Az az igazság, hogy hiába vagyunk sokan szám szerint, de akikre számítani lehet, azok tényleg kevesen vagyunk.

De a legelején aktívabb volt itt is a nőszövetség, gondolom.

Sz. K.: Az elején még sok helyen voltunk

Sepsiszentgyörgyön két napot, Besztercén hármat. Nem tudnám megmondani, hogy melyik milyen évben volt, de megmaradt az emlékük. Aztán voltunk találkozón Inaktelkén, Zsobokon, Mákóban is, Kolozsváron is több helyen.

P. J.: Én ezeket nem tudom. A mostani tiszteletes úrral Lónán voltunk elő-ször, ott volt akkor a tavaszi találkozó, ami most nálunk lesz. Utána mentünk Bonyhára, oda jó sokan mentünk. Akkor jött a csucsai őszi találkozó. Csucsán azóta minden évben voltunk. Tavalyelőtt voltunk Szentkirályon, tavaly Gyaluban. Szentlászlón voltunk a regionális találkozón.

Ha találkozókra nem is jártak, de szeretetvendégségeket tartottak?

Sz. K.: Nem nagyon volt ilyesmi, csak most az iktatástól kezdve. Korábban: mi-kor voltak a debreceniek. Akkor nem is csoda, hogy elment a kedve a tiszteletes úrnak, mert sokan visszautasították a vendégfogadást, hogy hát tömbházban nem lehet. Erre emlékszem, hogy akkor jöttek a debreceniek, őket kellett fogadni, másra nem emlékszem.

P. J.: Jaj, az nagyon régen volt. Voltunk a II. Református Világtalálkozón Debrecenben, és akkor akiknél el voltunk szál-lásolva, azokat viszont vendégül láttuk következő évben.

Milyen emlékezetes eseményeket tudnának még felidézni?

Sz. K.: Ami nagyon élesen megmaradt, hogy vittünk Gyaluba csomagot a speciális iskolába, a kastélyba. Azok a gyerekek reszketve vették el, fogták a kezedet – csorgott a könnyünk, olyan szép volt.

Betegeket mindig látogattunk.. Segítettük az öregeket. Volt úgy, hogy tésztát sütöt-

Beszélgetés az egeresi nőszövetségről

tünk, elhoztuk az imaházba, csomagokat készítettünk, és elvittük nekik. Készítettünk csomagokat a gyerekeknek is karácsonyra.

A kilencvenes években volt egy család, akiket nagyon sokáig segítettünk: kilenc gyerekük volt. Amikor szült az anya, vagy a szülők betegek voltak, az asszonyaink rendre főztek a gyerekeknek. A lakásukat rendbetettük, Püsök tiszteletes úr is odaállt: ahogy jöttek a csomagok, mindent adott, szőnyeget, bútort, kiságyat...

Mi az a vezérlő erő, ami szolgálatra tud indítani?

Sz. K.: Ez belső indíttatás. Úgy is nőtem fel, mondjuk. Nem volt vallásóra, de templomba mindig vittek. Anyukám is ott volt mindig mindenhol a gyülekezetben. Amikor jöttek Molnár Irma és Ady Ilona tiszteletesasszony megalapítani a Nőszövetséget nálunk is, akkor anyukám

sütötte a fánkot, vitte az imaházba. Ilyen környezetben nőttünk fel. A hit, a közösség – ez az életünk része.

P. J.: Szép dolog, ha valaki a közösséget összekovácsolja. Én jól érzem magam a közösségben. Amit elvállalok, azt szívesen csinálom. Így vagyunk ezzel mind, akik együtt szolgálunk.

Milyen érzés, hogy most végre Egeresen is lesz nőszövetségi találkozó?

Sz. K.: Felemelő. Örülünk, hogy végre mi is vendégül tudunk látni másokat. Mi is voltunk sok helyen. Várjuk, hogy jöjjenek a vendégek, igyekszünk is, hogy jó vendéglátók legyünk.

P. J.: Örülünk, hogy mi is bemutatkozhatunk, hogy kik vagyunk, hogy egyáltalán vagyunk, mert eddig mintha nem is lettünk volna.

Zsigmond Jázia

Kiért, miért imádkozunk?

Imatémák a következő hetekre

Imádkozunk Németi Gabriella zsoboki árva kislány gyógyulásáért.

Imádkozunk a tizenhét éves Kegyes Emeséért, aki tüdőembólia után tért vissza a halál torkából, és most is küzdenek az életéért.

Imádkozunk szabadulásért az alkohol és más függőségek fogságában levőknek.

Imádkozunk a mély szegénységben élőkért, akiknek nincs segítsége, ruhája, eledele, tűzifája.

Imádkozunk a műtét előtt állókért, és a lábadozókért, valamint a krónikus betegségben szenvedőkért.

Imádkozunk a távol levőkért, főleg azokért, akik közösség és Ige nélkül élnek messzi idegenben.

Kérjük Isten áldását fiataljainkat megmozgató egyházi nyári táborainkra.

Imádkozunk a gyülekezeteink békeségéért, hogy hozzánk tartozni ne riasztó, hanem vonzó legyen fiataljainknak is.

Imádkozunk a lelkipásztori hivatásért, hogy Isten küldjön munkásokat egyházunk szőlőjébe.

Imádkozunk áldásért a nőszövetségek munkájára, és lelkes, elkötelezett emberekért, akik feladatokat vállaljanak.